

py t a n i e

**Wyżywienie i zakwaterowanie pacjentów w nzo – pobieranie opłat.
Jakie są zasady pobierania opłat za wyżywienie i zakwaterowanie pacjentów w nzo?
Czy przepisy prawne regulują te kwestie?**

o d p o w i e d ź

Nie ma przepisów, które ograniczałyby dobową stawkę za zakwaterowanie i wyżywienie pacjenta w niepublicznym zakładzie opieki zdrowotnej. Oznacza to, że placówka o charakterze komercyjnym samodzielnie ustala wysokość kosztów, jakie musi ponieść pacjent za pobyt na oddziale szpitalnym, w tym wyżywienie i zakwaterowanie.

Koszty pobytu pacjenta kierowanego do placówki komercyjnej (nzo), w tym jego wyżywienia ustalone są w kontrakcie pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia (NFZ) a placówką.

Uzasadnienie

Inaczej natomiast przedstawia się sytuacja pacjenta objętego ubezpieczeniem zdrowotnym, który jest kierowany, np. na badania diagnostyczne, wymagające dziennego lub kilkudniowego pobytu w nzo (o ile zakład ten ma kontrakt z NFZ). Taki pacjent może być skierowany do nzo, np. z uwagi na brak odpowiedniego sprzętu czy urządzeń medycznych w placówce publicznej. Pacjent ma w takiej sytuacji zagwarantowane wykonanie całej procedury – zarówno związanej z diagnostyką, jak i samym pobytom. Niepubliczny zakład opieki zdrowotnej nie ma zatem prawa domagać się od takich pacjentów pokrywania kosztów wyżywienia czy zakwaterowania. Zdarzają się przypadki, że nzo-y przyjmując pacjenta domagają się oprócz zgody na leczenie i diagnostykę, podpisania dodatkowego oświadczenia, że będzie on partycypował w kosztach wyżywienia. Jeśli pacjent wyrazi zgodę, musi koszty te pokryć z własnych środków. Dyrektor nzo może bowiem w regulaminie określić, że pacjent placówki – skierowany do niej, będzie w części pokrywał koszty wyżywienia. Nie oznacza to jednak, że pacjenci mają obowiązek podpisania takiego dokumentu. Niestety, w praktyce pacjenci podpisują zgodę na dopłacanie do kosztów wyżywienia, gdyż odmowa mogłaby uniemożliwić wykonanie badań, a wyegzekwowanie praw pacjenta poprzez odwołanie od decyzji o odmowie leczenia może okazać się bardzo czasochłonne.

Przepisy określające prawa pacjenta określone są w art. 19-19b ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (tekst jedn. DzU z 2007 r. nr 14, poz. 89 z późn. zm.).

W publicznym zoz pacjenci nie powinni dopłacać do ponadstandardowych warunków, jakie może zaoferować szpital. Dotyczy to zarówno tzw. jedynek, specjalistycznych badań wykonywanych poza kolejnością itp. Natomiast pacjent, którego stan zdrowia nie wymaga dalszego leczenia szpitalnego, ponosi koszty pobytu w szpitalu, począwszy od terminu określonego przez kierownika zakładu opieki zdrowotnej, niezależnie od uprawnień do bezpłatnych świadczeń określonych w przepisach odrębnych. Dotyczyć to może sytuacji, w których rodzina odmawia przyjęcia pacjenta do domu, a nie ma miejsca w zakładzie opiekuńczym. W takiej sytuacji, jeśli pacjent nie ma własnych środków pieniężnych, koszty pobytu pacjenta w szpitalu ponoszą członkowie rodziny zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych.

Alicja Brzezińska

